

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY G. DE BOISSEBLE

Ο ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΜΕΝΟΣ

αζ, κι' έσχωρη γάτο το κεφάλι του, σάν νά έπαυασόταν στην σκληρή του Μοίρα.

Ο 'Ανδρέας κι' η Σιλβία πηγαίνανε, σιωπηλοί, ό ένας στο πλάι του άλλου... 'Ήταν ένα πένθιμο χειμωνιάτικο πρωί... Ο ούρανος συννεφιασμένος και σκοτεινός κι' η φολούρα του έβρισκε μέ φρέσκα ποί πλησιόταν επάνω από τους ανθρώπους και την φύση.

— Τι πληχτικός καιρός!... έλεε σέ λίγο η Σιλβία, για νά διακοψώ τη σιωπή.

— Ναί, απάντησε ό 'Ανδρέας, άρηρημένα.

Και έπειτα από μερικά στιγμές έπαυσεν, σάν ν' άπαντούσε στις ίδιες του σκέψεις :

— Κι' όμως... 'Αν ήθελες νά γίνεις δική μου, θα γινώσκουν μια από τις πιο πλούσιες νοικοκυρές του χωριού. Δεν θα ήσουν πια ύποχρωμένη νά εργάζεσαι, όπως τώρα, ούάνοντας ξένα φρονέματα. Θα ζούσες σάν μιá κυρία... Σέρεεις, έχω πολλά εισοδήματα... 'Η άποθήκες μου είνε γεμάτες και στον σταυλό μου δεν έπάρχει θέσι άδειανή... 'Αν θέλησης λοιπόν νά γίνεις γυναίκα μου, θα έχης ό τι θέλεις! Και ατόξινητο άκούμη... 'Έχω άρκιτά χοίματα κατά μέρας, για νά σοί πάρω ό τι θέλεις... Ναί, τό ξέρω, δεν είμαι καθόλου άμωμος και ξέντρος, όπως τόσο άλλοι εδώ. Μά όπως σ' αγατώ εγώ, δεν σ' αγατά κανένας άλλος!...

Η Σιλβία ήάνηκε σάν νά συγκαμήθηκε από τά λόγια του αιώτα και τότε άπάντησε :

— Σ' αγατώ κι' εγώ, και μένε μου 'Αντρέα...

— Μ' αγαπάς, έλεε ό 'Ανδρέας, αλλά όχι μ' έρωτα... 'Οταν είμαστε μικρά, παίζαμε μαζί... Πηγαίναμε μαζί στο σχολείο... Θυμάσαι;... 'Αργότερα στους χορούς, χορεύεις πάντα μαζί μου... 'Ετσι κι' εγώ πιστεύω πως μιá μέρα θα γίνης γυναίκα μου. Μ' άφινες μάλιστα κι' εσύ ή ίδια νά τό πιστεύω αυτό... Μά ξαφνα άλλαξε έντελώς... Γιατί, Σιλβία;

— Σέ βεβαίω, απάντησεν η Σιλβία, ό τι λυπάμαι πολύ. 'Αλλά...

Πέες μου λοιπόν, ορώθης τότε μέ άγωνία ό 'Ανδρέας, είνε άληθεια ότι παντρεύεσαι μέ τόν ώραιο Μιχάλη του Τεντέ;

— Είνε άληθεια απάντησε σιγά ή νέα κόρη, κοκκινίζοντας.

Μόλις άκουσε την απάντησή αυτή, ό 'Ανδρέας έννοιωσε την καρδιά του νά ματώνει, μά δεν έλεε τίποτε... Πάει πια, τελείωσε!... 'Η Σιλβία ήταν χαμένη γι' αυτόν... Τό ώραιο του άνευρο έβρινε την πάντα... 'Από τώρα και στο έξής θα ήταν μόνος στη ζωή του... 'Υπήρχαν βέβαια πολλά ώραία και φρόνιμα κορίτσια στο χωριό, μά ήταν άδυνατο στον 'Ανδρέα νά πάρη άλλη γυναίκα. 'Η καρδιά του ήταν δοσμένη για πάντα στην Σιλβία. Δεν μπορούσε ούτε νά σκεφθή άλλη γυναίκα...

Η Σιλβία, καθώς προχωρούσε τώρα σιμά του, σάπαινε...

— 'Αχ! σιλωγίζόταν ό 'Ανδρέας, θά σκέφτεται χωρίς άλλο τόν ώραιο Μιχάλη!... Είνε ό κομψότερος κι' ό πιο χαριτωμένος νέος του χωριού... 'Έχει πάει πολλές φορές στο Παρίσι και νομίζει πως έγινε σπουδαίο έπαισιέμενο! Πήρε κι' ένα ατόξινητο παλινό, πού τό επέτρεπε σέ κάποια δημοκρασία, τό βρονίζουμε και γυνά μ' αυτό στους δρόμους του χωριού! 'Η Σιλβία νομίζει, ό τι άν τόν πάρη αυτόν τόν εκάριο, δια τά κορίτσια του χωριού θα την ζήλευσαν για την ευτυχία της! Και όμως! Δεν σκέπτεται ότι ό Μιχάλης δεν είνε καθόλου εργατικός και πως ζοδεύει άσυλλόγιστα τις οικονομίες του πατέρα του. Τί θα γίνη όταν αυτές τελειώσουν; 'Η Σιλβία θ' άναγκασθή νά εργασθή πάλι. Και θα την αγαπά πάντα ό έφραός αιώτος Μιχάλης; 'Ετσι, φιλάσσεος και ερωτόληπτος όπως είνε, δεν θα της κάνει τάχα άπιστίες;

Όταν έφθασαν στο χωριό, ό 'Ανδρέας κι' η Σιλβία χωρίστηκαν. Καθένας τράβηξε από έλ-

λο δρόμο. Ο ούρανος ήταν πάντα συννεφιασμένος και σκοτεινός...

Τό νερό άνεβαίνει όλοένα μέ ταχύτητα τρομακική, πλημμυρίζοντας τά πάντα, τους άγρούς, τους κήπους, τά σπίτια και διώχνοντας τά ζώα από τους σταύλους και τους ανθρώπους άπ' τις κατοικίες των. Τό χωριό ήταν χτισμένο σ' ένα μικρό έβρωμα και φανόταν προ-φύλαγμένο άπ' τόν κίνδυνο της πλημμύρας. Μά κάτω, στην πεδιάδα, τό νερό άπλωνόταν ως πέρα στον δρόμο, σάν μιá θολή θάλασσα.

Όστόσο, τό σπίτι άπου έμενε ή Σιλβία μέ τη μητέρα της, ήταν χτισμένο στους πρόποδες του λόφου, σιμά στον ποταμό... Τό νερό τό είχε ζώσει πια άπειλητικό...

Η Σιλβία μαζί μέ τη μητέρα της, είχαν καταφύγει στη στέγη. Μά τό νερό όλοένα άνεβανε κι' η δυό γυναίκες κίτταζαν μέ φοβή γύρω των. Καμιά έλπίς σωτηρίας δεν φανόταν από πουθενά.

Μά η Σιλβία δεν μπορούσε νά πιστέψη, ότι ό άρραβωνιαστικός της δεν θάγχαζαν για νά τη σώσει... Μά πού ήταν λοιπόν; Γιατί άγρούσε έτσι; 'Εξαφνα ή νέα άέκρινε μιá βάρβα ηεί κάτω!... 'Ω, ναί, ήταν εκείνος! Σάθησαν! 'Η βάρβα πλησίαζε όλοένα.

— Μιχάλη!... φώναξε τότε ή Σιλβία, 'Ελα γρήγορα! Σώσε μας!...

Μά δεν ήταν ό Μιχάλης!... 'Οχι... 'Ήταν ό 'Ανδρέας! 'Ω, μέ ποση δυσκολία κατόρθωσε νά πλησιάσ η στη στέγη του μικρού σπιτιού! Τό άρμητικό νερό τόν έσπρωχνε διαρκώς προς τά πίσω.

Μέ χίλιες προσπάθειες και μ' άγωνία κατόρθωσε τέλος νά κατεβάσει την μητέρα και την κόρη άπ' τη στέγη και νά τις υποδεχθή μέσα στη βάρβα του. 'Ήταν κατάκωπος, ό ίδιος ίσως λιγάκι από τό πρόσκαιρό του, ή άνατηή του είχε κοπεί. Μά, τί χαρά! τί ευτυχία!... Εχε κατορθώσει νά σώσει την αγαπημένη του.

Η Σιλβία τόν έντταξε έκστασιζ. Πόσο της φανόταν τώρα διαφορετικός! Μά γιατί άίλιε της φανόταν τόσο άσχημος; Ναί, δεν ήταν κομψός; βέβαια, όπως ό Μιχάλης! Μά ήταν γερός, δυνατός, γενναίος!... Και την αγαπούσε άληθινά! Πού ήταν λοιπόν ό έφραός της άρραβωνιαστικός; Γιατί δεν είχε πάει νά την σώσει; Μόνο ό 'Ανδρέας, ό περιφρονημένος, ό διωγμένος, έσπαινε νά τη γλυτώσει από ένα τόσο φοβερό θάνατο!

— 'Αντρέα! κηθύρισε τέλος μ' ευγνωμοσύνη ή Σιλβία. Μας έσωσε! Σ' ευχαριστώ!

Ο 'Ανδρέας δεν απάντησε τίποτε. 'Ήταν τόσο άπασχολημένος μέ τη βάρβα του! Τό νερό την παρέρσε όλοένα, άμειλιτο και όρμητικό!... άνίκητο!... 'Επρετε νά οδηγήση σέ ασφαλές μέρος την μητέρα και την κόρη... 'Επί τέλους, έπειτα από πολλές προσπάθειες και μεγάλες άγώνες, κατόρθωσε νά βγάλ η τις δυό γυναίκες σέ ξηρά γη, άπ' όπου αυτές μπόρεσαν ν' άνεβούν στο υψηλό μέρος του χωριού.

Άφου τις άφησε εκεί, ό 'Ανδρέας έναγύρισε ύστερα στον τόπο της καταστροφής. 'Επρετε νά σώσει και άλλες ψυχές... 'Υπήρχαν κι' άλλα σπίτια χτισμένα στους πρόποδες του λόφου, σιμά στον ποταμό.

Άφου τό νερό κατάστρεψε τά πάντα, ύστερα σιγά—σιγά άποτραβήχτηκε. Μά τί πένθος, τί καταστροφή, τί άπόγονους σέ διη την περιφέρεια!...

Όλη ή περιοχή του 'Ανδρέα είχε καταστραφεί! Τό νερό παρέσυρε όλες τις έσοδες του, έταξε τά ζώα του, γράμισε τό σπίτι του και τις άποθήκες του. Άτελειμένος ό φτωχός νέος κίτταζε τά ξενημένα μέρη της καταστροφής... Και, στο τέλος, μη μπορώντας νά κρατή η πια, έξοσσε σέ λυγμούς.

Έξαφνα τότε άκουσε μιá φωνή πού τόν έκανε νά ριγισή... Συγγνώμης έννοιωσε ένα τρυφερό όψη νά τόν περιβάλλ η το λαμό του.

— 'Αντρέα, κηθύρισε ή φωνή εκείνη, μέ συγχωρείς; Μά θέλεις πάντα νά μέ πάρης γυναίκα σου;

Ο 'Ανδρέας κατάπληκτος γύρισε πίσω και είδε τη Σιλβία! Δεν της απάντησε τίποτε, μά δακρυμένος της δείχνει την έρειπωμένη και βουδή πεδιάδα.

— Κίτταζε, της έλεε κατόπιν. Δεν έχω πια ούτε μιá στέγη νά σου προσφέρω... Θα περάση πο-

Η Σιλβία μέ τη μητέρα της είχαν καταφύγει στη στέγη...

ΕΝΘ' ΑΝΕΤΕΛΕ ΤΟ 21

ΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑ ΠΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ἡ περὶ τῆς ἐλευθερίας. Οἱ ραγιαδες ἐλπίζουν καὶ περιμένουν. Τὶ γράφει ἓνα ἰσπανικὸ βιβλίον. Τὰ προμηνύματα τῆς ἐξεγέρσεως κατὰ τῶν τυραννῶν. Ὁ σεισμός τῆς Πελοποννήσου. Περιέργα φυσικὰ φαινόμενα. Ἡ πανεύκλα. Ὁ σπουδαιότης ἡ θάλασσα. Τὰ δάκρυα τῆς Παναγίας. Ἡ μυστηριώδης φωνὴ. Ὁ φεγγεγγέλος σταυρὸς τοῦ Ἀθῶνος. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασι, ἡ καλύτερα, τὴν ἀπελευθέρωσιν τοὺς ἀπὸ τοῦ Τούρκου, τὴν περιέμεναν πάντα οἱ Ἕλληνες καὶ πάντα τὴν ἀνυπερβόντοσαν.

Ἦσαν ποὺ δὴ ἐξόχοντα μὴ μέρη, πὺς θάταναν τὸ πλῆθος τοῦ χρόνου ποὺ ἂν ἀνακαίονταν τὴν ποθητὴν τοῦ ἐλευθερία...

Μὰ ποῦ θάταν ἡ ἡμέρα αὕτη; Κανένας δὲν τὸ ἤξερε, κανένας δὲν μπορούσε νὰ τὸ προηγήσει. Οἷτε αὐτοὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Φιλίας Ἑταρσίας.

Ὅταν ὅμως ἐκτασε τὸ 1820, πολλὰ φυσικὰ φαινόμενα, ποὺ παρασώθηκαν σὲ διάφορες ἐπαρχίες τῆς πόλεως τῆς Ἑλλάδος, ἔθεον ῥηθιαν ἀπὸ τοὺς σλαβωμένους Ἕλληνας ὡς σημεῖα τῆς μελλούσης ἐλευθερίας τῶν, ὡς σημεῖα σταλμένα ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ τοὺς ἐκπονήσουν γιὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους.

Σὲ μὴν ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως, ποὺ βγήκε στὴν Ἰσπανία ἀπὸ ἐξαιτίας ἐπὶ τῶν, γίνεται ἐν ἐκτάσει λόγος γιὰ τὰ σημεῖα αὐτά, τὰ φυσικὰ καὶ ὑπερφυσικά, ποὺ προμηνύσαν τὴν ἐπανάστασιν.

Εἶχε τὴν καλύτερη νὰ μὴς διὰ τὴν τοῦ σπάνιου αὐτοῦ βιβλίου ὁ φίλος βιβλιοφίλος καὶ βιβλιοσυλλέκτης κ. Γ. Λαδάς. Σταχυολογούμε λοιπὸν ἀπὸ τὴν σελίδος τοῦ καὶ δημοσιεύομε ἐδῶ ὅλες αὐτὰς τὰς παραδόσεις λεητομέρειες, ὅλα αὐτὰ τὰ ἀνεξήγητα—ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον—προμηνύματα τῆς Ἑθνικῆς Παύσεως.

Καὶ πρῶτα—πρῶτα, τὸν Δεκεμβρίου τοῦ 1820 ἔγινε στὴν Πελοπόννησον ἓνας τρομερὸς σεισμός. Ἡ Πάτρα, ἡ Ζάκυνθος καὶ ἄλλα μέρη ἔπαυαν ἀπὸ τὸν σεισμό αὐτὸν μεγάλως ζημιές. Σὲ μερικὰ χωριά τῆς Ἠλίδος πάλιν ἀνέβλυσαν ἀπὸ τὴν γῆ ἄβυσσος νερά, σὲ κατὰστασι βροσμοῦ ἀρχόν! Πιδάρες ζυμαρικοῦ νεροῦ ληδόναν στὸν ἄερα, ἐνὸς συγχρόνως πολλὰς ἀπὸ τὴν γῆ ἀρχὸν καὶ πολλὰ παγίδα ἐστέφαναν καὶ ξεράθηκαν χωριολεκτικῶς...

Στὴν Ἀρχαία μερικὰ βουνὰ σχίστηκαν καὶ ἀνοῖξαν σὺν χωροφύγι. Τὰ ἀνοίγματα τοῦ δὲν ἦσαν οἱ σχισμὲς τοῦ γῆρας μαῖας, μολιμὸν ἐστὶν νερό, ποὺ σκόρπισε πνιγρὸς ἀνθρώπους...

Ἐταί ἀπὸ τὰ φυσικὰ αὐτὰ ἀποτέλεσματα τοῦ νεροῦ, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν ζημιὰς καὶ μεταδόθηκαν ἀρρώστειες σὲ ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ ἄλλοι συνέβη τὸ ἀντίθετο.

Σὰν νὰ μὴν ἔφταναν δὲ ὅλα αὐτὰ, ἄρχισε νὰ θερίζῃ τοὺς κατοίκους τῆς Πελοποννήσου καὶ ἡ πανοικία. Στὸν καιρὸ τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ θανάτου συνέβη στὰ παράλια τῆς Ἀχαΐας—στὸν κόλπον τῆς Ἀλφειῆς (—) καὶ τὸν τρομερὸν καὶ ἀφάνταστο. Μὰ μέρη τὰ νερά τῆς θάλασσας φρούκωναν ξαφνικὰ καὶ χύνηξαν μὲ τρομερὴ δύναμιν τῆς ἀπῆλθ, τὴν δαύτα κατέκλυναν μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο. Ἦταν δὲ τόσο ἡ δύναμιν καὶ τόσο μεγάλος ὁ ὄγκος τῶν νερῶν, ὥστε πολλὰ σπῆλαι χωρὶς ἔκτασι, δέντρα ξεριζώθηκαν, καλλιεργημένους ἐκτάσεις σκεπαστήκαν ἀπὸ χόμα!

Ἰς καιρὸς ὡς οὖν νὰ μισήσω νὰ ἐργασθῶ πάλιν σ' αὐτὴν τὴν γῆ... Θὰ γίνῃ φτωχὴ καὶ δυστυχισμένη μαζί μου.

Ἡ Σπάρτα ὅμως ἔγινε τὸ κεφάλαιον τῆς ἐπάνω στὸν ὅμο τον.

Τὴς γίνετο τότε δὲν ἀγάπησε ποτὶ τῆς, παρὰ μόνο αὐτὸν. —Αὐτὸς τὸν φηδὸς μὲ χαϊδεύει φωνὴ, ἡ ἀγάπη σου θὰ εἶναι ὁ θάνατός μου. Καὶ σ' αὐτὰ—σ' αὐτὰ πάλιν θὰ διορθωθῶν. Θὰ ἐργασθῶ καὶ οἱ δὲ. Ἡ ἀγάπη δὲ μὴς δίνει δικαίωμα καὶ χάρι!

Ὁ Ἀνδρέας δὲν μπορούσε νὰ μιλῇ ἀπὸ τὴν χάραν... Γιὰ πολλὰ ὥρα ἔμεναν καὶ οἱ δὲ ἔτσι αὐτοῦ, ἀπομυκνόμενος ὁ ἓνας τὸ μάγουλό του ἐπάνω στὸ μάγουλό του ἄλλου καὶ ἀκούγοντο τὸ μυστικὸν τραγυδὶ τῆς ἑλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης, ποὺ τραγουδοῦσε μέσα στὴν ψυχὴ τοῦς...

Ἐνὸ τὸ νερὸ ὁμοίως ἔτσι κατὰ τῆς ξηρᾶς. Ἐνα τρομερὸ μωγχοῦμα ἀκούγονταν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης. Ἐλίσθη μολυσμένα ἄερα γέφυραν τὸν ἄερα καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα ἡ θάλασσα ἔβραζε καὶ κόλαζε!...

Στὰ τρομερὰ αὐτὰ φυσικὰ φαινόμενα, σ' ὅλον αὐτὸν τὸν γαλλισμό, οἱ ἰσπανοὶ Ἕλληνες ἔδωσαν ἐξήγησιν ἀνάλογη μὲ τοὺς προαιώνιους πόθους τῶν.

Ἐταί ὅπως ἀρχίσαμεν τὰ στοιχεῖα, ἔλεγαν, ἔτσι ὅπως ἐφάνησαν ἡ φῶς, θὰ ἀγγίξει καὶ θὰ σηκώνεται ἐναντὶον τοῦ τυράννου τῆς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γῆ, ὅπως καὶ ἔγινε ἄλλοτε...

Στὰ φυσικὰ αὐτὰ φαινόμενα προστεθήσαν ὀλίγον πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὰ ὑπερφυσικά, τὰ ὁποῖα ἐνίσχυναν στὸν Ἑλληναὶ καὶ τὴν ἰδέαν τοῦ λυτρωμοῦ.

Καὶ πρῶτα—πρῶτα διεδόθη ἀστραταίως σ' ὅλο τὸ Μορῆ καὶ σ' ὅλη τὴ Ρούμελη καὶ στὰ νησιά, ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς Μεγάλης Κεφαλῆς στὸ Μέγα Σπήλαιο ἐδόξαρε...

Γιατὶ ἔλανε ἡ Παναγία; Γιατὶ ἄλλο, παρὰ γιὰ τὴν σέλιαν τῶν χριστιανῶν, τῆς ὁποίας πληροῖσε ὁσὸς τὸ τέλος. Τὸν ἴδιο καιρὸ συνέβη καὶ ἓνα ἀκόμη παρόμοιο πειραστικόν. Οἱ καλὸ γεροὶ τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκά ἀκούσαν ξαφνικὰ μὴν νύχτα, κοντὰ τὸ ξημέρωμα, μὴ φωνὴ, ὅμοια μὲ πρόσταγμα, νὰ βγαῖν ἀπὸ τὸ ναὸ καὶ νὰ τοὺς λέν: —Θάρρος!... Ἡ μέρα τοῦ λυτρωμοῦ πληροῖται!...

Συγχρόνως καὶ ἡ εἰκόνα τῆς Μεγάλης Κεφαλῆς καὶ ἓνα ἄλλο ὑπερφυσικὸ φαινόμενον στὸ Ἅγιον Ὄρος, μεγάλως σημασίας γιὰ τὸν σλαβωμένο Γένος. Εἶδαν δηλαδὴ οἱ καλὲς στὴν κορυφὴ τοῦ Ἀθῶνος ἓνα φωτεινὸ φεγγαρόλο σταυρὸ.

Τὸ ἄλλο ἐσημειώθη καὶ ἡ ἐμφάνισις αὐτῆ, ἀν ὅχι τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους, ἀν ὅχι τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ Σταυροῦ κατὰ τῆς Ἡμετέρας. Τὸν ἴδιο καιρὸ, μερικὸι προσκυνῆται ποὺ γυρίζαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσόλυμα, ἀκούσαν ξαφνικὰ τέσσαρες φωνὲς μέσα στὴ βουὴ τῶν κυμάτων, μὴ φωνὴ βροντῆς, μὴ φωνὴ ὑπερκόσμου νὰ λέν: —Χριστὸς νικᾷ!... Χριστὸς θριαμβεῖ!...

Ὅλα αὐτὰ διεδίδοντο ἀστραταίως μεταξὺ τῶν ραγιαδῶν. Κι' ὅλοι περὶ ἐπίστευαν πὺς ἡ μεγάλη στιγμή, ἡ μεγάλη ἡμέρα πληροῖται. Καὶ δὲν ἦταν πραγματικῶς μακριὰ ἡ ἡμέρα αὕτη. Λίγον, ἐλάχιστο καιρὸ κατόπιν, στὶς 25 Μαρτίου 1821, ὁ Π. Πατριάρχης Γερμανίας ἔφωρε τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας στὴ Μονὴ τῆς Ἁγίας Λαύρας. Τὸ Γένος σηκώθηκε πᾶσιμα κατὰ τῶν τυράννων τῶν. Τὸ ντοῦμα βρόντησε παντοῦ. Ἡ περὶ αὐτῆς τῆς Ἐπαναστάσεως εἶχε ἀνάμει ἀπὸ τὴν μὴ ἀρχὴ τῆς Ἑλλάδος ὡς τὴν ἄλλην...

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΑΤΑΤΕΣ

—Εἶνε παρόμοιη ἡ ἰδέα ποὺ ἔχουν μερικὸι ὅτι ἡ καινοὶργιες πατάτες ἀποτελοῦν ὀφθαλμὸ φαγητοῦ.

—Ἀπεναντίας βλέπουν στὸ στομάχι, γιατί ἡ σάρκα τοὺς δὲν εἶνε ἀκόμη στερεά.

—Ἡ πατάτες ἀπογορεύεται νὰ τρώγονται ἀπὸ ἀνθρώπους ἀσθενικοὺς ἢ ἀπὸ ἀρρώστους ποὺ βοσκονται σὲ ἀνάρρωσι.

—Γενικῶς ἡ νέες πατάτες εἶνε βαρὺ καὶ δυσκολοχώνευτο φαγητό, ἰδίως ἡ βροστές καὶ ἡ τραγανές.

—Ἡ ὥριμος ὅμως εἶνε ἀρκετὰ νόστιμη καὶ ὑγιεινὴ, μποροῦν δὲ εἰν μέρη ἐν ἀντικαταστήσει καὶ τὸ φρού.

—Τὴς πατάτες πρέπει νὰ τὴς ἀποφεύγουν ἐντελῶς ὅσοι πάσχουν ἀπὸ διαβήτη καὶ κοιλιακὰ νοσήματα.

Τέλος ἡ πατάτες εἶνε προσιμώτερο νὰ τρώγονται ζεστὲς παρὰ κρυδές.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγω πληθώρας ὕλης ἡ συνίχεα τῶν «Περικειμένων τῶν Ἑλλήνων Περιηγητῶν» στὸ προσεχές.

